

عنوان مقاله:

بررسی عشق در ادبیات غنایی و حماسی با تکیه بر دو اثر «شاهنامه» فردوسی و «پلنگینه پوش» روستاولی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان و ادبیات غنایی، دوره 10، شماره 36 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

آیدا حیاتی مهر - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه فرهنگیان، پردیس فاطمه زهرا، اهواز، ایران

فریدون طهماسبی - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد شوشتر، دانشگاه آزاد اسلامی، شوشتر، ایران;

خلاصه مقاله:

تجلی عشق در آثار حماسی باعث پیوندی گسست ناپذیر و دلنشین میان حماسه و تغزل می گردد. شاهنامه فردوسی و پلنگینه پوش روستاولی از شمار آثار است که حماسه و غنا در آن ها نیک درهم تنیده شده است. «عشق»، در این دو اثر، جایگاه والایی دارد. در پلنگینه پوش، عشق و موضوعات عاشقانه بسامد بالایی دارد و داستان بر محور عشق و حماسه می گردد. به گونه ای که گاهی داستان با عشق شروع می شود، با عشق ادامه پیدا می کند و با عشق به پایان می رسد. در شاهنامه هم در بسیاری از داستان ها، عشقی که در خدمت حماسه باشد دیده می شود. این مقاله در صدد است ویژگی های محتوایی عشق و حماسه را در این دو اثر بزرگ از ادبیات دو ملت ایران و گرجستان به روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای مورد بررسی قرار دهد. هدف این پژوهش آن است که نشان دهد، یک اثر ادبی بستر مناسبی برای طرح مسائل متعددی است که منجر به تنوع موضوع می گردد.

کلمات کلیدی:

عشق، ادب غنایی، حماسه، شاهنامه، پلنگینه پوش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1248107>

